

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **R. P.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 25. 10. 2010, č. j. CPR-13112-1/ČJ-2010-9CPR-C218, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2012, č. j. 8 A 253/2010 – 82,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 25. 10. 2010, č. j. CPR-13112-1/ČJ-2010-9CPR-C218. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Brno, Inspektorátu cizinecké policie Brno, ze dne 25. 8. 2010, č. j. CPBR-07855/CI-2010-064061, kterým byla podle ustanovení § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta

žádost stěžovatele o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání podaná dne 10. 6. 2010 a povolení k dlouhodobému pobytu nebylo prodlouženo, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012 – 29, zrušil předchozí rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 12. 2011, č. j. 8 A 253/2010 – 46, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud se v první řadě neztotožnil se závěrem Městského soudu v Praze, že žádost stěžovatele měla být posouzena podle § 37 odst. 1 písm. b) a § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud přisvědčil stížní námitce žalovaného, že pokud v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí cizinec účel povoleného pobytu plnil, přichází v úvahu jediné posouzení žádosti podle § 56 citovaného zákona, které v rámci společných ustanovení k dlouhodobému vízu vymezuje další důvody pro neudělení víza. Nejvyšší správní soud pak přisvědčil závěru správního orgánu, že za závažnou překážku pro prodloužení pobytu cizince na území České republiky ve smyslu ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců lze považovat i nenaplnění účelu předchozího pobytu.

Nejvyšší správní soud dále nepřisvědčil závěru Městského soudu v Praze o tom, že správní rozhodnutí vycházelo z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Předně poukázal na to, že stěžovatel v žalobě nezpochybnil fakt, že v době od 1. 7. 2008 do 31. 1. 2010 samostatně výdělečnou činnost nevykonával. Skutkové zjištění správního orgánu, že stěžovatel od 1. 7. 2008 do 31. 1. 2010 nepodnikal jako osoba samostatně výdělečně činná, pak bylo podle názoru Nejvyššího správního soudu dostatečně podloženo sdělením OSSZ ze dne 30. 7. 2010, že stěžovatel byl před opravou registrace dne 27. 7. 2010 veden jako osoba samostatně výdělečně činná v době od 1. 5. 2008 do 30. 6. 2008 a dále od 1. 2. 2010 dosud. Datum ukončení samostatné výdělečné činnosti potvrzuje i Odhláška z důchodového pojištění osoby samostatně výdělečně činné - Oznámení osoby samostatně výdělečně činné. O přerušení výkonu samostatné výdělečné činnosti svědčí i vyjádření stěžovatele zaznamenané v protokolu ze dne 4. 8. 2010 a jím uvedený údaj o zahájení činnosti OSVČ v potvrzení OSSZ Plzeň - město ze dne 23. 6. 2010 o zaplacení sociálního zabezpečení pro účely § 46 zákona o pobytu cizinců.

Nejvyšší správní soud tedy ve svém zrušujícím rozsudku zavázal Městský soud v Praze svým právním názorem k tomu, aby v dalším řízení posoudil, zda ob stojí závěr správního orgánu jednak o tom, že pokud stěžovatel od 1. 7. 2008 do 31. 1. 2010 nepodnikal jako osoba samostatně výdělečně činná, nenaplnil tak účel předchozího uděleného pobytu, a dále že toto jednání v projednávané věci představuje závažnou překážku pro prodloužení jeho pobytu na území České republiky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců.

V nyní napadeném rozsudku Městský soud v Praze konstatoval, že v odůvodnění obou správních orgánů je přezkoumatelným způsobem vyložena návaznost zákonných ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) a ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců. Městský soud v Praze současně odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69, www.nssoud.cz, kde se uvádí, že ustanovení § 31 a § 33 zákona o pobytu cizinců představují pozitivní vymezení podmínek pro udělení víza, negativní vymezení představuje mj. ustanovení § 56 citovaného zákona, na základě kterého

pokračování

správní orgány v rámci vedeného řízení ověřují, zda jsou splněny další předpoklady pro udělení víza, tedy zda tu neexistují důvody pro jeho případné neudělení.

Pokud jde o výklad pojmu „závažná překážka“, jedná se o neurčitý pojem, který jsou správní orgány povinny vymezit ve svém rozhodnutí a patřičně právní kvalifikaci jednání stěžovatele odůvodnit (viz blíže např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 10/2003 – 53). Městský soud v Praze v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu z obsahu obou správních rozhodnutí ověřil, že se správní orgány zcela dostatečným a přezkoumatelným způsobem zabývaly naplněním pojmu závažné překážky pobytu, aplikaci tohoto neurčitého pojmu odůvodnily a specifikovaly, že závažnou překážku spatřují v neplnění účelu pobytu. Jednání stěžovatele přitom podřadily pod tuto skutkovou podstatu na základě zjištění získaných od OSSZ Plzeň - město a výpovědi stěžovatele učiněné do protokolu v rámci ústního jednání dne 26. 8. 2010.

Závěr o tom, že v projednávané věci byl dán důvod pro neprodloužení dlouhodobého pobytu z důvodu neplnění jeho účelu, byl podle Městského soudu v Praze opodstatněn na základě vědomého a dobrovolné prohlášení stěžovatele u OSSZ o ukončení podnikatelské činnosti. Stěžovatel do protokolu dne 4. 8. 2010 na otázku, zda požádal v době svého povoleného pobytu, tj. od 2. 8. 2008 do 1. 7. 2010, o odhlášení z OSSZ Plzeň - město, odpověděl: „Ano, odhlásil jsem se, ale nepamatuji si ani kdy, ani na jak dlouho to bylo. Po odhlášení jsem asi na tři měsíce odcestoval s manželkou na Ukrajinu z rodinných důvodů.“ Stěžovatel se tedy dle svého vyjádření vědomě odhlásil na dobu, kterou vzhledem k okolnostem nelze označit za přechodnou. Přestal tak fakticky plnit účel, pro který mu byl pobyt na území České republiky povolen. Tvrzení stěžovatele, že v současné době podniká, nic nemění na zjištění správních orgánů učiněného ke dni vydání napadeného rozhodnutí, že neplnil účel, pro který mu byl předchozí pobyt povolen.

Městský soud v Praze dále konstatoval, že v průběhu celého správního řízení nevyvstala pochybnost o tom, že stěžovatel po dobu, kdy nebyl přihlášen na OSSZ Plzeň - město a pobýval na území České republiky, nepodnikal. Pokud by stěžovatel podnikal, nebylo důvodu odhlašovat se z OSSZ Plzeň - město. Odhlášením se z OSSZ Plzeň - město by vědomě porušil předpisy. V případě, že nepodnikal a odhlášení na OSSZ Plzeň - město učinil v souladu s právními předpisy, musel si být současně vědom toho, že neplní účel pobytu. Postup správních orgánů odpovídal požadavku zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v nezbytném rozsahu dle ustanovení § 3 správního řádu. Městský soud v Praze dále opřel své rozhodnutí o závěry Nejvyššího správního soudu z rozsudku ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 – 81, www.nssoud.cz, podle něhož „u fyzické osoby podnikající na základě živnostenského oprávnění je z jazykového výkladu ustanovení obch. zák. zřejmé, že podnikatelem se stane tehdy, kdy vedle získání příslušného oprávnění také fakticky vykonává určitou podnikatelskou činnost (definice živnostenského podnikání viz § 2 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů, která koresponduje s materiálním pojetím podnikání podle ust. § 2 odst. 1 obch. zák.). (...) Účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem,

a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.“ Tytéž závěry lze aplikovat i v projednávané věci.

Podle Městského soudu v Praze správní orgány obou stupňů postupovaly v souladu se zákonem o pobytu cizinců, nebyla rovněž porušena zásada zákazu zneužití správního uvážení, když obě rozhodnutí byla řádně a srozumitelně odůvodněna. Odvolací správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl důvody výroku, označil podrobně podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se řídil a řádně vyložil právní předpisy, podle nichž postupoval. Vypořádal se rovněž s odvolacími námitkami stěžovatele.

Městský soud v Praze konečně nepřisvědčil ani námitce stěžovatele, že napadené správní rozhodnutí bude mít nepřiměřený dopad do jeho soukromého a rodinného života. Ze správního spisu soud zjistil, že stěžovatel má na území České republiky manželku, již byl původně povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání s platností do 1. 7. 2010, tento pobyt již prodloužen nebyl. Při jednání dne 27. 11. 2012 potom soud z jejího ukrajinského cestovního dokladu zjistil, že t. č. má pobytové vízum platné od srpna 2012 do 19. 12. 2012. Na Ukrajině má třináctiletého syna, matku, otce, bratra. V České republice tedy účastník řízení nemá žádné rodinné příslušníky, kteří by měli vázán pobyt na jeho osobu. Městský soud v Praze žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Podanou kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek Městského soudu v Praze z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Namítl, že Městský soud v Praze adekvátně nereflektoval závazné pokyny Nejvyššího správního soudu. Stěžovatel předně nesouhlasil se závěrem Městského soudu v Praze o tom, že správní orgán posoudil otázku jeho podnikání a tedy plnění účelu pobytu na základě řádně zjištěného skutkového stavu. Správní orgán zde vycházel v podstatě výhradně z komunikace s ČSSZ (potvrzující odhlášení subjektu z povinných plateb ve výše uvedeném období) a z výsledku stěžovatele. Přitom oba důkazy jsou vzájemně nekompatibilní, neboť stěžovatel potvrdil pouze tříměsíční odhlášení odpovídající jeho pobytu na Ukrajině. Za této situace byl správní orgán povinen v souladu s § 3 správního řádu provést další důkazy za účelem prokázání skutečného stavu věci, neboť posouzení otázky podnikání bylo a je pro rozhodnutí věci zcela klíčové.

Stěžovatel má dále za to, že správní orgán nesprávně vyložil pojem podnikání podle § 2 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku. Poukázal na to, že soustavnost podnikání, která údajně nebyla v jeho případě splněna, není totožná s nepřetržitostí a trvalostí. Podnikání je tak činností provozovanou např. i sezónně nebo v určitých bytí nepravidelných intervalech. Odborná literatura dokonce nebyla schopna jednotně zodpovědět otázku, zda podmínkou podnikání je skutečné provozování činnosti či zda stačí, aby podnikající fyzická nebo právnická osoba byla pouze oprávněna podnikatelskou činností provádět. Již z těchto základních a neměnných výkladů pojmů podnikání nelze dovodit jiný závěr než ten, že pokud účastník řízení vlastní živnostenský list a třeba jen přerušovaně vykonává svou podnikatelskou činnost, naplňuje touto svojí činností ustanovení § 2 obchodního zákoníku a plní tedy účel pobytu. Pro posouzení, zda stěžovatel podnikal či nepodnikal, bylo klíčové zjistit, zda vůbec, případně na jak dlouho, přerušil svoji podnikatelskou činnost. Toto posouzení nelze redukovat výhradně na

pokračování

otázku, zda platil či neplatil příslušné odvody, zvláště když z jeho výsledku vytanuly značné pochybnosti a stěžovatel následně veškeré odvody uhradil. V evidenci ČSSZ bylo tak i v době rozhodování správního orgánu I. stupně uvedeno, že stěžovatel podnikal nepřetržitě. Podle stěžovatele je napadené správní rozhodnutí z hlediska posouzení této otázky zcela nepřezkoumatelné, neboť správní orgán vůbec nerefletoval jeho námitky vůči interpretaci termínu „podnikání“ v kontextu jeho nepřetržitosti či nepravidelnosti. Městský soud v Praze pak pochybil, jestliže pro tuto nepřezkoumatelnost, respektive pro nedostatečné zjištění skutkového stavu, správní rozhodnutí nezrušil.

Stěžovatel se neztotožňuje ani s odpovědí soudu na další otázku formulovanou Nejvyšším správním soudem, a to zda hypotetické neplnění účelu pobytu představuje v projednávané věci závažnou překážku pro prodloužení pobytu na území České republiky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. K interpretaci neurčitěho právního pojmu „jiná závažná překážka“ uvedl stěžovatel následující: Podle § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. může být důvodem neudělení víza skutečnost, že pobyt cizince na území není v zahraničněpolitickém zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Uvedené ustanovení obsahuje dvě skutkové podstaty, které nejsou svým obsahem totožné, ale jejich obsah, resp. intenzita těchto skutkových podstat v souvislosti s veřejným zájmem je obdobná nebo srovnatelná. Stěžovatel má tudíž za to, že v jeho případě nebyla dána tzv. jiná závažná překážka jako důvod pro neprodloužení dlouhodobého pobytu, a to i s ohledem na zásadu proporcionality. Připomněl, že není zcela zřejmé, zda vůbec, případně jak dlouho neplnil účel pobytu. V době správního rozhodnutí již navíc prokazatelně účel svého pobytu plnil. Dále zdůraznil, že neprodleně po zjištění problému sám a dobrovolně uhradil veškeré své závazky vůči správním orgánům (včetně penále). Poukázal i na délku svého pobytu na území České republiky a svůj zdejší rodinný a soukromý život. Správní orgány výše uvedené skutečnosti vůbec nezohlednily. Správní rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné a soud pochybil, jestliže je z tohoto důvodu nezrušil.

Stěžovatel konečně spatřoval nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí v tom, že se správní orgán náležitě nevypořádal s možnými důsledky rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života. Správní orgán pouze uvedl, že stěžovatel nemá na území České republiky jiné příbuzné než manželku, které nebyl dosud prodloužen dlouhodobý pobyt, rozhodnutí tudíž nebude nepřiměřené. K námitce, že by stěžovatel ztratil práci a nemohl živit rodinu, správní orgán uvedl, že toto je ekonomickým důvodem, který není podstatný. Toto odůvodnění podle stěžovatele nemá oporu v konkrétním ustanovení zákona. Odvolací správní orgán navíc své názory nepodpořil konkrétními úvahami, jimiž se při rozhodování řídil. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Stěžovatel jako důvody své kasační stížnosti označil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že uplatnil důvod i podle písmene b), tedy vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit.

Stěžovatel namítl, že správní orgán při posouzení otázky, zda stěžovatel přerušil svoji podnikatelskou činnost, případně na jak dlouho, nevycházel z řádně zjištěného skutkového stavu.

Nejvyšší správní soud se předně zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti, neboť v posuzované věci již jednou rozhodoval. Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Účastník řízení tak v druhé kasační stížnosti může napadnout jediné nesprávnou realizaci závazného právního názoru či pokynu a závěry z ní vyplývající, včetně nastolení otázek, které nemohly být předmětem první kasační stížnosti proto, že – typicky pro procesní vady – nebyly řešeny v první kasační stížností napadeném rozhodnutí krajského soudu.

Na základě uvedeného proto Nejvyšší správní soud shledal přípustnými námitky stěžovatele spočívající v tom, že se Městský soud v Praze nesprávně vypořádal s otázkami, zda stěžovatel nenaplnil účel předchozího uděleného pobytu a zda toto jednání v projednávané věci představuje závažnou překážku pro prodloužení jeho pobytu na území České republiky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců. Stejně tak je přípustná námitka nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí, neboť tato nebyla při projednání předchozí kasační stížnosti žalovaného řešena.

Co se týče kasační námitky, že správní rozhodnutí nevycházelo z řádně zjištěného skutkového stavu, Nejvyšší správní soud již výše připomněl, že se touto otázkou zabýval ve svém předchozím rozsudku ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012 – 29, přičemž uzavřel, že tuto vadu správního rozhodnutí neshledal. Tímto názorem byl Městský soud v Praze v souladu s § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán. Odrazem závaznosti právního názoru je právě omezení stanovené v ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., které vylučuje možnost brojit proti němu kasačními námitkami. Tím je vyloučena i možnost Nejvyššího správního soudu, aby sám svůj původní závazný právní názor k nové kasační stížnosti v téže věci revidoval. Tato kasační námitka je tudíž nepřipustná.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze z hlediska přípustně uplatněných stížných bodů, jakož i ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s., a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel namítl, že pokud vlastnil živnostenský list a jen přerušovaně vykonával podnikatelskou činnost, jednalo se o podnikání ve smyslu ustanovení § 2 obchodního zákoníku a účel pobytu tak byl naplněn. Při posouzení této námitky již Městský soud v Praze správně vycházel ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 – 81, www.nssoud.cz, které jsou citovány výše v tomto odůvodnění. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku při posuzování splnění účelu pobytu ve smyslu zákona o pobytu cizinců položil důraz na faktický výkon podnikatelské činnosti. Jak již bylo uvedeno výše, v nyní projednávané věci byl stěžovateli povolen pobyt na území České republiky za účelem podnikání na dobu od 2. 7. 2008 do 1. 7. 2010. Ze správního spisu je zřejmé, že živnostenské oprávnění stěžovatel získal k předmětu

pokračování

podnikání výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona, obor činnosti přípravné a dokončovací stavební práce, specializované stavební činnosti. Od 1. 7. 2008 do 31. 1. 2010 (tj. 19 měsíců) stěžovatel samostatnou výdělečnou činnost nevykonával. Vzhledem k této době je zcela nepřipadná námitka stěžovatele, že podnikání může být i činností provozovanou např. sezónně nebo v určitých nepravidelných intervalech. Nejvyšší správní soud se proto ztotožnil se závěrem Městského soudu v Praze, že stěžovatel účel povoleného pobytu nenaplnil.

Co se týče otázky, zda v projednávaném případě byla naplněna skutková podstata závažné překážky pobytu cizince na území České republiky ve smyslu ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců, Nejvyšší správní soud již ve svém předchozím rozsudku v této věci ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012 – 29, uzavřel, že pod pojem „závažné překážky“ lze v obecné rovině podřadit i nenaplnění účelu předchozího povoleného pobytu. Uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu byl tudíž Městský soud v Praze vázán a v rámci dalšího řízení byl povinen zabývat se pouze tím, zda v tomto konkrétním případě bylo nenaplnění účelu pobytu ze strany stěžovatele natolik zásadní, že skutečně představovalo závažnou překážku pro prodloužení jeho pobytu, přičemž byl povinen vzít v úvahu konkrétní okolnosti daného případu.

Nejvyšší správní soud přisvědčil závěru Městského soudu v Praze v tom, že v případě stěžovatele byla závažná překážka pobytu cizince na území České republiky naplněna. Ztotožnil se přitom s jeho argumentací, že stěžovatel vědomě a dobrovolně ukončil podnikatelkou činnost, a to na dobu, kterou nelze označit za přechodnou. Stěžovatel v průběhu správního řízení neobjasnil důvody ukončení svého podnikání, pouze uvedl, že po odhlášení asi na tři měsíce odcestoval s manželkou na Ukrajinu z rodinných důvodů. Fakt, že stěžovatel již v době rozhodování správního orgánu skutečně podnikal, nemá význam při posouzení toho, zda plnil účel svého pobytu v době od 1. 7. 2008 do 31. 1. 2010. Stejně tak je nevýznamné, že stěžovatel zpětně uhradil pojistné na důchodové pojištění a vzniklé penále. Nejvyšší správní soud se rovněž ztotožnil se závěrem Městského soudu v Praze, že zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky nemělo nepřiměřené důsledky do soukromého a rodinného života stěžovatele.

K námitkám nepřezkoumatelnosti jednotlivých částí správního rozhodnutí Nejvyšší správní soud uvádí následující: Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nelze nedostatkem důvodů rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního (či správního) rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud (či správní orgán) opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud (či správní orgán) opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS.). Na podkladě uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že správní rozhodnutí nelze považovat za nepřezkoumatelné. Odvolací správní orgán ve svém rozhodnutí vyložil, z jakých zákonných ustanovení vycházel a jaké skutečnosti byly pro posouzení závažné překážky pobytu rozhodující. Rovněž srozumitelně objasnil svůj závěr, že správní rozhodnutí nemělo nepříznivé důsledky do soukromého a rodinného života

stěžovatele. Zdůraznil přitom, že stěžovatel nemá v České republice žádné rodinné příslušníky, kteří by měli pobyt vázán na jeho osobu. Fakt, že by stěžovatel ztratil práci a nemohl živit rodinu, správní orgán za podstatný nepovažoval.

Nejvyšší správní soud uzavřel, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze netrpí vadami tvrzenými stěžovatelem, z úřední povinnosti pak nebyly zjištěny ani vady dle § 109 odst. 3 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Ve vztahu k návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že s ohledem na rozhodnutí ve věci samé již o tomto návrhu samostatně nerozhodoval.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. května 2013

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu